

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg mener, at jeg har svaret på det spørgsmål, der er stillet, men så stiller hr. Gade mig her et spørgsmål om en konkret sag i forbindelse med en fremstilling, om hvilken jeg ikke på stedet kan vide, om den er korrekt eller mangelfuld eller der kan siges andet om den, hvorfor jeg beder om at få denne fremstilling og lover at svare, når det er sket.

Skulle vi så ikke være tilfredse begge to?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 117

2) Til *justitsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Finder ministeren det i overensstemmelse med de forhold, der bør herske i en retsstat, at et konservativt folketingsmedlem, der er ansat i det danske forsvar, truer potentielle indbrudstve med, at hans ejendom beskyttes – ikke af danske myndigheder, men med fragmentationsbombefælder, formentlig hjemtaget fra tjeneste i forsvaret?«

Skriftlig begrundelse

Dagbladet Det fri Aktuelt oplyser den 26. oktober 1988, at det konservative folketingsmedlem major Helge Adam Møller under en igangværende udlandsrejse har indtalt den besked på sin telefonsvarer, at døre og vinduer i hans hus er forsynet med sprænglegemer af samme type som de fragmentationsbomber, USA i sin tid anvendte i Vietnam.

Det forekommer spørgeren, at en sådan fremgangsmåde er helt i modstrid med de tilstande, der bør herske i en retsstat, og at især et folketingsmedlem, der er ansat i det danske forsvar, har et ansvar for ikke at lægge op til ulovligheder og selvtægt med anvendelse af forsvars våben.

Hvis Helge Adam Møllers bombetrusler blot er en art spøg, forekommer den ikke at være hverken særlig klædelig eller et godt eksempel for andre borgere eller ansatte i forsvaret, der omgås forskellige slags våben.

Pelle Voigt (SF):

I 1962 satte firmaet Fona på sine vinduer rundt omkring i byen et stort skilt, hvor der

stod, at en indbrudstve, som prøvede at knuse deres ruder, ville få et stød på 5.000 V, og blev i den anledning af politiet og af danske myndigheder beordret til at fjerne den slags trusler over for potentielle indbrudstve.

Vi har også flere fortilfælde for, at enkeltpersoner eller firmaer har forsøgt at beskytte deres ejendom efter lukketid eller i deres fravær med mere eller mindre besynderlige metoder. Det er noget, som myndighederne og lovgivningsmagten altid har været ganske opmærksomme på at standse.

Derfor synes jeg, at det måtte vække nogen forbløffelse, da man læste om et konservativt folketingsmedlems foranstaltninger i Det fri Aktuelt torsdag den 27. oktober, og jeg har derfor stillet spørgsmålet til justitsministeren.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Spørgsmålet drejer sig om noget, der er sagt i en telefon, og jeg vil gerne sige generelt, at hverken jeg eller politiet i almindelighed blander os i, hvad folk siger i en telefon – heller ikke i en telefonsvarer. Det vil vi gerne overlade til dem selv – vi synes, vi ville få lidt for travlt, hvis vi skulle blande os i det.

Nu forstår jeg på spørgsmålets udformning, at det pågældende folketingsmedlem har sagt noget, han mente kunne forskrække tve. Jeg kan deraf konstatere, at det pågældende folketingsmedlem ikke har meget kendskab til tve. Med mit eget kendskab til indbrudstve – og det er ret vidtgående – vil jeg gerne sige, at den slags lader de sig i hvert fald ikke forskrække af. Og jeg vil gerne tilføje til alle i salen, der ikke bryder sig om at få indbrud, at Det Kriminalpræventive Råd har nogle langt bedre anvisninger på, hvordan man skal undgå tve.

Nu forstår jeg, at hr. Pelle Voigt, da han har hørt om, hvad der er blevet sagt, er blevet noget forskrækket – hvad jeg altså ikke tror tyvene bliver – og hvis andre skulle blive lige så forskrækkede over det, der er blevet sagt dér, kan de selvfølgelig gå til politiet i Næstved og sige: Jeg er blevet så forskrækket, at jeg gerne vil have, at I nu gør noget ved den sag.

Pelle Voigt (SF):

Der er sikkert ikke noget at være forskrækket over. Man kunne håbe, allerede da man i aviserne læste om dette her, at der var tale om en art spøg, om end det ikke er nogen særlig mor-